

Адвокат диявола

КУПИТИ

Молодий та амбітний адвокат Кевін Тейлор ще жодного разу не програвав у суді. Такі успіхи відчиняють перед ним двері до мангеттенської юридичної фірми, якою керує Джон Мільтон. Влаштувавшись туди, Кевін сповна насолоджується американською мрією. Тепер вони з дружиною мають все, чого ждали: гроші, лімузин з водієм та розкішну квартиру. З часом Кевін помічає моторошну закономірність: усі клієнти фірми — найгірші, найжорстокіші представники кримінального світу. А завдяки віртуозності адвоката і його розумінню "сірих зон" закону всі вони на волі. Як довго Кевін гратиме у гру, наперед сплановану Мільтоном? Та що обере молодий адвокат — гроші чи совість?

Пролог

Річард Джаффі збіг зі сходів будівлі суду на нью-йоркській Федерал-плаза, більше схожий на адвоката, який щойно програв справу, ніж на переможця. Поки він мчав униз кам'яними сходами, пасма його рідкого волосся, чорного, як вороняче крило, вибивалися з зачіски й танцювали довкола його голови. Перехожі не надто звертали на нього увагу. Люди в Нью-Йорку постійно квапляться в намаганні встигнути на потяг або таксі чи випередити зміну сигналу на світлофорі. Часто-густо їх просто веде рушійна сила, що плине артеріями Мангеттену за велінням невидимого, проте всюдисущого гігантського серця, завдяки якому місто пульсує так, як жодне інше у світі.

Клієнт Джаффі, Роберт Фанді, тримався позаду, привертаючи до себе увагу репортерів, які скупчувалися довкола нього з бездумним завзяттям робочих бджіл. Усі вони викрикували схожі запитання. Що думає власник великої приватної фірми з Нижнього Іст-Сайду, яка обслуговує каналізацію, про своє визнання невинуватим за всіма звинуваченнями у вимаганні? Оскільки ходили чутки, ніби він балотуватиметься на голову муніципальної ради, чи не був цей процес суто політичним? Чому головний свідок обвинувачення не розповів усім того, що нібито розповів обвинуваченню?

— Пані... панове, — вимовив Фанді й витягнув із нагрудної кишені кубинську сигару. Поки він роздмухував її, репортери чекали. Він підвів погляд і всміхнувся. — З усіма запитаннями звертайтеся до мого адвоката. За це я йому і плачу, — сказав Фанді й засміявся.

Зграйка репортерів повернула голови в бік Джаффі так, ніби їхні голови були зв'язані до купи, а Річард тієї ж миті сів на задне сидіння лімузина фірми «Джон Мільтон і партнери». Один досить молодий і рішучий інтерв'юер помчав сходами з криком:

— Містере Джаффі! Усього секунду, будь ласка, містере Джаффі!

Коли двері лімузина зачинились, а шофер обійшов машину, щоб сісти за кермо, присутні журналісти й друзі всім маленьким натовпом засміялися. За кілька секунд машина від'їхала від бордюру.

Річард Джаффі відкинувся на спинку сидіння й подивився вперед.

— До офісу, сер? — запитав шофер.

— Ні, Хароне. Відвези мене, будь ласка, додому.

Високий єгиптянин з оливковою шкірою та мигдалеподібними очима вдивився в дзеркало заднього огляду, наче в кришталеву кулю. На його гладенькому, як масло, обличчі в кутиках очей були зморшки. Він майже непомітно кивнув, підтверджуючи те, що бачив і знав.

— Чудово, сер, — відповів Харон.

Він відкинувся назад і поїхав далі, незворушний, як помічник власника похоронного бюро за кермом катафалка.

Річард Джаффі не змінював пози, не повертався, аби роздивитися щось на вулицях. Цей тридцятирічний чоловік, здавалося, старішав з кожною хвилиною. Його обличчя зблідло, світло-блакитні очі стали тьмяно-сірими, а зморшки на лобі поглибилися. Він підніс руки до щік і легенько їх погладив, наче впевнюючись у тому, що ще не розклався. А тоді він нарешті відкинувся назад і заплющив очі.

Майже одразу уявив собі Глорію такою, якою вона була до їхнього переїзду на Мангеттен, ще під час першої їхньої зустрічі: яскравою, невинною, бадьорою, але м'якою, а ще — дуже довірливою. Її оптимізм і віра дуже освіжали та стимулювали. Вони сповнювали його активного бажання дати їй усе, важко працювати, роблячи світ таким м'яким і радісним, яким його бачила вона, захищати та плекати її, доки смерть не розлучить їх.

А менш ніж місяць тому вона таки розлучила їх у пологовій палаті Мангеттенської меморіальної лікарні попри те, що в Глорії був найкращий догляд, а її вагітність начебто була абсолютно здоровою та нормальною. Вона народила прекрасного сина з бездоганними рисами обличчя та відмінним здоров'ям, але це незбагненим чином забрало в неї життя. Лікарі не могли цього пояснити. У неї просто відмовило серце, сказали вони йому, — так, ніби її серце скривилося, зітхнуло й перестало дихати.

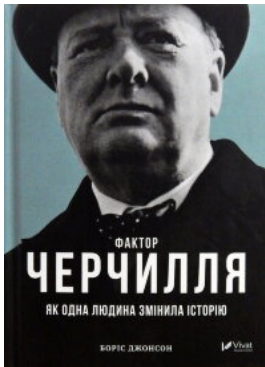
Але він знав, чому вона померла. Він підтвердив свої підозри і звинуватив у цьому лише себе, бо це він привіз Глорію сюди. Вона йому довіряла, а він віддав її, наче жертвоне ягня. Тепер у їхній квартирі спокійно спав, жадібно їв і нормально зростав його син, гадки не маючи про те, що

вступає у світ без матері, що за його життя довелося заплатити її смертю. Річард знав: психіатри скажуть йому, що злитися на дитину природно, але психіатри нічого не знають. Просто нічого не знають.

Звісно, ненавидіти малого по-справжньому важко, а то й неможливо. У нього такий безпорадний і такий безневинний вигляд. Річард спробував умовити себе не злитися на нього, показавши собі шлях до колишнього здорового глузду спершу за допомогою логіки, а потім — своїх спогадів про Глорію та її дивовижно завзятий підхід до життя.

Але ніщо не діяло. Він передав дитину няньці, яка мешкала у квартирі, і тепер рідко питав про малого і лише вряди-годи на нього дивився. Річард ніколи не питав, чому його син плаче, і не цікавився його здоров'ям. Він просто став працювати далі, дозволивши роботі себе поглинути, щоб не так багато думати, не пам'ятати, не страждати більшу частину часу від почуття провини.

Рекомендована література

Фактор Черчилля. Як одна людина змінила історію

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

Сила волі. Шлях до влади над собою

Психологія впливу. Оновлено та доповнено

Becoming. Становлення

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ